

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Mal 097406 21 GŽ

Novi Travnik: 08.03.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Mirjana Grubešić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R.P. sin B. iz G.V.-U., ..., zastupan po punomoćniku Hajrudinu Pokvić, advokatu iz Bugojna, protiv tuženog N.G. sin A. iz G.V.U., ... zastupan po punomoćniku Ivici Dragun, advokatu iz Bugojna, radi naknade štete, vrijednost spora 2.450,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja zastupanog po punomoćniku, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Mal 097406 20 Mal od 29.06.2021.godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.03.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj 46 0 Mal 097406 20 Mal od 29.06.2021.godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi:

„Odbija se tužitelj sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

Tuženi je dužan na ime naknade nematerijalne štete po štetnom događaju od 17.12.2019.godine isplatiti na ime pretrpljenog fizičkog bola iznos od 500,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 700,00 KM, na ime naruženosti iznos od 700,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe, kao i naknaditi mu materijalnu štetu u vidu rehabilitacije zuba u iznosu od 500,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 17.12.2019.godine sa troškovima postupka, kao neosnovan.

Tužitelj je dužan tuženom nadoknaditi troškove postupka u iznosu od 720,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Protiv ove presude tužitelj zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobijaju u cijelosti iz svih razloga shodno članu 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku FBiH s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu, preinači pobijanu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti uz dosudu troškova parničnog postupka uvećanu za troškove nastale povodom izjavljenog pravnog lijeka ili da pak presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak. U obrazloženju žalbe se

naročito ukazuje na povredu odredaba člana 8. citiranog zakona, pa time i povredu odredbi člana 191. stav 4. istog zakona, a što se detaljno obrazlaže. Po ocjeni žalitelja, sud je nepravilno primijenio materijalno pravo, a sve kao posljedica kršenja navedenih odredbi Zakona o parničnom postupku. Kako je tužitelj imao opisane bolove kao u nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra, a koji nalaz i mišljenje sud uopće ne uzima u obzir kao ni nalaz i mišljenja vještaka ortopeda, to žalitelj smatra, a suprotno obrazloženju prvostepenog suda da istom pripada naknada nematerijalne štete u smislu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i shodno stavu sudske prakse (presuda Okružnog suda u Šibeniku broj GŽ-147/80 od 21.04.1980.godine – Zbirka sudskih odluka, 1980.), pa je predložio donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Drugostepeni sud, nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), zaključio je slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj putem punomoćniku kod tog suda ustao tužbom dana 10.04.2020.godine (pogrešno navedena 2021.godina) protiv tuženog radi naknade štete.

Među parničnim strankama nije sporno da je da su tužitelj i tuženi u vrijeme spornog događaja bili zaposleni u Rudniku lignita Gračanica i to tužitelj u praoni na radnom mjestu pranja auta, a tuženi na radnom mjestu bravara te da je tužitelj dan ranije tj. 16.12.2019.godine oprao kamion kojim je bio zadužen vozač Z.I., jer je kamion trebao ići na opravku prednjeg desnog federa. Dana 17.12.2019.godine oko 09,00 sati je sa kamionom ponovo došao Z.I. sa tuženim i tražio od tužitelja da ponovo opere kamion radi opravke, što je tužitelj u prvi mah odbio da učini, opsovao mu boga i rekao da nema potrebe za tim, jer mu je dan ranije oprao kamion. Međutim, tužitelj je i pored toga otišao u spremište gdje je držao aparat i pištolj za pranje auta, da uzme pištolj kako bi oprao ponovo kamion, a kada je htio da izađe iz spremišta prišao mu je tuženi i gurnuo ga na aparat za pranje, kojom prilikom je ogrebao šaku i zadobio povredu iza uha, odnosno došlo je do naguravanja između tužitelja i tuženog. Prilikom izlaska sa posla isti dan u 15,00 sati na kapiji preduzeća došlo je ponovo do međusobnog sukoba između tužitelja i tuženog u kojem naguravanju je tuženi udario tužitelja šakom u predjelu nosa i glave od čega je tužitelju potekla krv, a pomoć mu je ukazala i pružila maramicu da se obriše radna kolegica H.H.. Zbog zadobivenih povreda tužitelj se obratio za pomoć Domu zdravlja Gornji Vakuf-Uskoplje koji su ga uputili u Bolnicu Travnik radi pregleda te cijeli događaj prijavljen PS Gornji Vakuf-Uskoplje i zbog čega je u konačnici tuženi zbog narušavanja javnog reda i mira u prekršajnom postupku kažnjen novčanom kaznom.

Sporno je koje povrede je tužitelj zadobio tom prilikom, pa time da li je osnovan zahtjev tužitelja za naknadu materijalne i nematerijalne štete.

Odlučujući o prednjem prvostepeni sud je na temelju izvedenih dokaza i njihovom ocjenom shodno članu 8. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH utvrdio slijedeće, a što se u bitnom može sumirati na način, a to je da je zbog tuče koja se

desila dana 17.12.2019.godine u kojoj je tužitelj zadobio udarac od tuženog, isti zadobio lake tjelesne povrede koje su se sastojale u vidu nagnječenja i krvnog podliva na licu, nosu, ušnoj školjci i desnoj šaci, i čije posljedice nisu vidljive, pa kako zbog istih nije imao težih nelagodnosti, nije bio vezan za krevet, nije bilo previjanja rana, potrebe za fizioterapijom i slično, to kod ovakvih okolnosti slučaja po ocjeni prvostepenog suda nema opravdanja za dosuđivanje naknade nematerijalne štete pa ni za pretrpljeni strah kako je to u nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra navedeno jer intenzitet i trajanje istih ne opravdavaju dosuđenje naknade ni po ovom osnovu obzirom da su trajali veoma kratko te kako u spisu nema medicinske dokumentacije koja bi potvrđivala da je tužitelj strah lakog intenziteta trpio tri mjeseca kod ambulantnog liječenja, kao i to da tužitelj nije dokazao da mu je tuženi slomio dva zuba, a niti tako nešto proizilazi iz priložene medicinske dokumentacije, to je prvostepeni sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti kao neosnovan. Odluka o troškovima postupka donesena je na temelju člana 386. Zakona o parničnom postupku.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita i kao takva činjenično i pravno obrazložena prema standardima iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku. Dakle, ista u obrazloženju sadrži potpun i pravilan slijed utvrđenog činjeničnog stanja, uz sveobuhvatnu ocjenu izvedenih dokaza u smislu člana 8. i 123. Zakona o parničnom postupku, navođenja razloga o odlučnim činjenicama, pa time da i u pogledu pravnih razloga daje dovoljno jasno obrazloženje koje opravdava odluku prvostepenog suda koja je sadržana u izreci te presude.

Naime, tačno je da sama okolnost da se radi o lakoj tjelesnoj povredi ne isključuje pravo na naknadu štete za pretrpljene fizičke bolove, strah... jer težina, odnosno kvalifikacija povrede nije odlučna okolnost od koje bi zavisilo pravo na naknadu, nego to pravo zavisi prije svega od intenziteta i trajanja fizičkih bolova, straha...

Da bi tužitelj u svojstvu oštećenog imao pravo na naknadu nematerijalne štete za fizičke bolove izazvane uslijed lake tjelesne povrede, bolovi su trebali biti jakog intenziteta i dugog trajanja, dakle bilo je potrebno kumulativno ispunjenje oba uslova. U konkretnom slučaju prema nalazima i mišljenjima vještaka ortopeda i neuropsihijatra, bolovi kod tužitelja su bili srednjeg intenziteta i trajali su sedam dana, a slabi bolovi su trajali 15 dana, dok je strah vrlo snažnog intenziteta bio u trajanju od 10 minuta u momentu nastale povrede i do medicinskog zbrinjavanja još dva sata, u naredna tri dana srednjeg intenziteta, naredna tri mjeseca blagog i opadajućeg intenziteta te povremeno, i dalje, u situacijama koje direktno podsjećaju na traumatski događaj, a koje pitanje straha je vještak neuropsihijatar sagledao na temelju obavljenog psihijatrijskog intervjua i shodno priloženoj medicinskoj dokumentaciji, pa tako i na temelju nalaza hirurgu, kao i nalazima neuropsihijatra od 24.12.2019.godine i 07.02.2021. godine, u kojem se i to tek u nalazu od 07.02.2021 godine navodi prelom zuba, iako nema u tom pravcu nalaza stomatologa, a niti je opisana povreda navedena u nalazu hirurgu, dao prednje mišljenje, pa kod činjenice da nema evidencije o liječenju posljedica na duševno zdravlje tužitelja u periodu od ova tri mjeseca, kao ni da je isto ostavilo trajne posljedice, a niti tako nešto proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatra, zbog čega se neopravdano prigovara ocjeni izvedenih dokaza, pa time i primjeni materijalnog prava.

Prema tome, imajući u vidu karakter povrede, intenzitet i dužinu trajanja bola i straha, na koje okolnosti su vještaci dali svoje stručno mišljenje, pravilno je prvostepeni sud

zaključio da tužitelj nije pretrpio nematerijalnu štetu za koju bi trebalo dosuditi satisfakciju izraženu u novcu i da za to nema uporišta u odredbama člana 154, 195. stav 1. i 200. Zakona o obligacionim odnosima, a pogotovo ne za materijalnu štetu obzirom da nije nigdje evidentirano u relevantnoj medicinskoj dokumentaciji da je u štetnom događaju došlo do preloma zuba, tako da predračun za rehabilitaciju zuba 11 i 12 u iznosu od 550,00 KM sam po sebi ne daje osnova za drugačiju odluku i ovog suda, pa time ni da se radi o teškoj tjelesnoj povredi.

Iz navedenih razloga neosnovani su žalbeni navodi kojima se vrši selektivna analiza dokaza, a naročito ocjena dokaza nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatra koji je od strane suda kritički analiziran i doveden u vezu sa ostalim dokazima. Navedeno u osnovi predstavlja osporavanje presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa kako se u ovom predmetu radi o sporu male vrijednosti a da se žalba u ovakvim sporovima u skladu sa članom 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku može izjaviti samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, to navodi žalbe istaknuti u smislu naprijed navedenog nisu prihvatljivi, pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Odluka o troškovima postupka je donesena pravilnom primjenom člana 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

U pogledu ostalih razloga žalbe ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Stoga, kako nije bilo povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, a niti povreda na koje se žalitelj poziva u žalbi, to je ovaj sud odlučio kao u izreci presude temeljem člana 226. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava

Sudija
Alma Islamović

Predsjednica Građanskog odjeljenja

Mirjana Grubešić

